

Mai no oblidaré el teu nom

Ignasi Llorente

Il·lustracions de Maria Palet

Primera edició: febrer del 2018
© del text: Ignasi Llorente Briones
© de les il·lustracions: Maria Palet Tort

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C/ Violeta, 6 - 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Nèlia Creixell
Impressió: GPS Group
ISBN: 978-84-9034-703-4
DL T 9-2018

Mai no oblidaré el teu nom

Ignasi Llorente

Il·lustracions de Maria Palet

Cossetània
EDICIONS

★
A la Fu-Hao li encantava el so de la flauta del seu avi. Era una flauta de set forats feta amb l'os d'una grua de cap vermell. Cada vespre, en Fang-Pi tocava una estona aquell instrument mentre la resta de la família escoltava en silenci el so dolç i delicat sortint d'aquell fèmur d'ocell.

★
La Fu-Hao encara era petita per a determinades feines, però ajudava en tot el que podia els seus pares i el seu germà gran sense treure mai els ulls, ni les orelles, del seu avi. Sovint, quan es dedicava a triar els grans de mill, el seu pare havia de recordar-li que podia escoltar sense deixar de treballar.

A les nits, el seu pare esmolava les falçs de sílex que usarien l'endemà per segar aquell cereal o també l'arròs salvatge, cada

cop més abundant a les zones humides. El seu germà gran, en Nian-Zu, també parava l'orella mentre molia el gra per fer-ne una farina que la seva mare s'ocupava d'anar guardant en unes gerres de fang que apilava en un racó de l'habitatge.

Els braços d'en Fang-Pi ja no eren tan forts com abans i no els podia ajudar gaire, per això mirava d'animar-los amb aquelles històries que tant agradaven als seus nets i de les que sempre n'aprenien alguna cosa. Altres nits, en canvi, es limitava a amenitzar el vespre amb la seva vella flauta. L'avi de la Fu-Hao era un expert tocant-la, encara que les seves mans es cansessin aviat.

En Fang-Pi era la persona més vella d'aquell petit poblat de només una dotzena de cases a les ribes d'un dels afluents del Huang-He, a l'actual Xina. La seva família s'hi havia establert cinc o sis generacions abans que ell nasqués. Havien escollit aquell indret per l'agradable clima, amb hiverns i estius suaus.

El riu sempre baixava ple de carpes i arengades que l'ancià havia après a cuinar a la brasa adobades amb herbes. Però aquell afluent, a més, atreia nombrosos animals que la seva família podia caçar i, en algun cas, fins i tot havia començat a domesticar. Com per exemple uns senglars cada cop menys

porucs davant d'uns humans que els donaven les restes de menjar que no aprofitaven.

Els voltants del poblat eren verds i fèrtils, hi creixien tota mena d'arbres fruiters i també de cereals, com l'arròs o el mill. També el cànem i el bambú, del qual en treien unes fibres que havien après a usar per teixir roba, calçat o fabricar xarxes de pescar. Tampoc els faltaven matèries primeres per fabricar utensilis de fang i de pedra on guardaven farina, cereals o fins i tot un estrany licor de mel i arròs del que només en Fang-Pi en sabia la recepta.

